

[Aksel Møller.]

hvis sagen skal gennemarbejdes således, som den bør gennemarbejdes, vil der i alt fald ikke i indeværende rigsdagssamling kunne komme noget forslag, og jeg vil da anse det for ganske naturligt at forlænge loven.

Når jeg ikke kommer ind på de af det ærede medlem hr. Kolbjørn fremførte betragtninger om erhvervsskat og andre motiver for Københavns synspunkt, er det altså, fordi jeg synes, retten bør tale, før vi her i det høje ting drøfter sagen. At man så i forskellige kommunalbestyrelser og borgerrepræsentationer kan være optaget af de indlæg, vi skal afgive, og de motiver, vi har, er en anden side af sagen. Der må vi naturligvis, synes jeg, altid have krav på frit spillerum. I det høje ting vil vi få lejlighed til at diskutere sagen under alle synsvinkler, når vi har voldgiftsrettens materiale.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Når voldgiftsretten ikke har tilendebragt sit arbejde, og når kommunerne, som er repræsenteret i voldgiftsretten, er enige, ja, så er der ikke andet for os at gøre end at forlænge loven, men også jeg vil gerne udtale håb om og også forventning om, at voldgiftsretten afslutter sit arbejde, så vi ikke til næste år kommer til at stå i den samme situation. Samtidig vil jeg gerne sige til den højtærede indenrigsminister, at vi kan vel nok vente, at også hele hovedstadsordningen kommer til løsning inden den tid eller samtidig dermed. Det synes at fremgå af de udtalelser, ministeren tidligere har fremsat. Desværre bliver det jo ikke i denne rigsdagssamling, ministeren kan fremsætte forslag om en ny hovedstadsordning, men vi håber, at det så må blive i løbet af næste efterår.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker samtlige ærede ordførere for den tilslutning, der er givet til gennemførelsen af dette lovforslag. Med hensyn til den henstilling, der er rettet til regeringen fra ordførerne for socialdemokratiet, det radikale venstre og Danmarks kommunistiske parti om, at jeg skal rette en henstilling til voldgiftsretten om at gøre arbejdet færdigt, vil jeg sige, at jeg forstår særdeles vel, at udviklingen har medført, at denne udligningslov må revideres, og at der må sættes al mulig fart på arbejdet, og jeg vil benytte den givne foranledning til at rette en henstilling til ud-

valget om at fremskynde arbejdet bedst muligt.

Jeg forstår også særdeles vel, at man benytter denne lejlighed til at spørge, om der snart er mulighed for at få en løsning på hele hovedstadsspørgsmålet. Jeg vil naturligvis advare imod, at vi giver os til at diskutere dette store, vidtrækkende spørgsmål ved denne lejlighed, men jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om, hvorfor sagen ikke er kommet frem.

Det er jo sådan, at jeg fra mit eget praktiske arbejde som sognerådsformand i en omegnskommune er særdeles velkendt med de vanskelige problemer, man næsten dag for dag står overfor i administrationen, fordi man ikke kan få et fornuftigt samarbejde om de opgaver, der skal løses i fællesskab. Der har jeg så godt som nogen indseende med de store interesser, der knytter sig til, at denne ordning gennemføres så snart som muligt. Men jeg har været af den opfattelse, at den ordning, som blev foreslået af et flertal i hovedstadskommissionen, var der ikke politisk mulighed for at gennemføre, og derfor er jeg gået den vej, at jeg har optaget forhandlinger med repræsentanter for hovedstaden og repræsentanter ude fra omegnskommunerne, som jo hver dag føler de vanskeligheder, der er ved ikke at kunne nå frem til en fælles løsning. Derfor har jeg ment, at det gennem disse forhandlinger skulle være muligt at opnå enighed om hovedprincipperne i den nye ordning. Det, der særlig har været anstødsstenen, er de store indlemmelser, der har været foreslået. Jeg har også prøvet på, om det var muligt at opnå større enighed, hvis man reducerede de oprindeligt påtænkte indlemmelser noget. Endelig er det også et spørgsmål, om man ikke ved at foreslå en anden sammensætning af hovedstadsrådet end den, der er foreslået, og måske også ved at drøfte de beføjelser, hovedstadsrådet skal have, kunne opnå mere enighed.

Jeg tror, at hvis man kunne opnå enighed om nogle hovedretningslinier, ville det være muligt for indenrigsministeriets embedsmænd ret hurtigt at udarbejde et forslag, for vi må huske på, at alle de områder, som det her drejer sig om, er nøje undersøgt og overvejet i den kommission, som har beskæftiget sig med disse ting. Derfor behøver detailspørgsmålene ikke at gennemarbejdes forfra.

Når forslaget ikke er fremkommet endnu, er det altså, fordi jeg har prøvet på at opnå en ordning, hvorom der var mere enighed imellem de to parter, omegnskommunerne og hovedstaden, og derved mener jeg også,